

ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ * ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΤΜΗΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ * ΤΟΜΕΑΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ
'Ακαδ. Έτος 2007-2008 * Β' Έξαμηνο Σπουδῶν * Φ.Ν. 02 * Διδάσκων: Δημήτρης Άρμάος
'Ιστορία τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας, β': Άπο τὴν Ἐπανάσταση ἕως καὶ τὸν 20^ό Αἰώνα

Θέματα Ἐξεταστικῆς Περιόδου Ἰουνίου-Ιουλίου * *Κλιμάκιο Α-Α*

1. Ο Διαγωνισμὸς Διηγήματος τοῦ 1883 καὶ ἡ σημασία του γιὰ τὴ νεοελληνικὴ πεζογραφία (διήγημα καὶ ἥθιογραφία).
2. Η δεύτερη γενιὰ τῶν Ἑλλήνων συμβολιστῶν (νεοσυμβολιστὲς ἢ νεορομαντικοί): ἴστορικὴ τοποθέτηση καὶ χαρακτηριστικά.
3. Κ.Γ. Καρυωτάκης, *Νηπενθῆ* (1921): «Δὸν Κιχώτες» (1920)

Οἱ Δὸν Κιχώτες πᾶνε ὄμπρὸς καὶ βλέπουνε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κονταριοῦ ποὺ ἐκρέμασαν σημαία τους τὴν Ἰδέα.
Κοντόφθαλμοι ὁραματιστές, ἔνα δὲν ἔχουν δάκρυ γιὰ νὰ δεχτοῦν ἀνθρώπινα κάθε θριστικά.

- 5 Σκοντάφτουνε στὴ Λογικὴ καὶ στὰ ραθδιὰ τῶν ἄλλων,
ἀστεῖα δαρμένοι σέρνονται καταμεσὶς τοῦ δρόμου,
ὅ Σάντσος λέει «δὲ σ' τό λεγα;» μὰ ἐκεῖνοι τῶν μεγάλων
σχεδίων ἀντάξιοι μένουνε καί: «Σάντσο, τ' ἀλογό μου!»
- 10 Ἔτσι ἀν τὸ θέλει ὁ Θερβαντές, ἐγὼ τοὺς εἶδα, μέσα
στὴ μίαν ἀνάλγητη Ζωή, τοῦ Ὄνείρου τοὺς ἵππότες
ἀναντρα νὰ πεζέψουνε καί, μὲ πικρὴν ἀνέσα,
μὲ μάτια ὄγρα, τὶς χίμαιρες ν' ἀπαρνηθοῦν τὶς πρῶτες.
- 15 Τοὺς εἶδα πίσω νά ῥθουνε —παράφρονες, ώραῖοι
ρηγάδες ποὺ ἐπολέμησαν γι' ἀνύπαρχτο βασίλειο—
καὶ σὰν πορφύρα νιώθοντας χλευαστικὰ πὼς ρέει,
τὴν ἀνοιχτὴ νὰ δεῖξουνε μάταιη πληγὴ στὸν ἥλιο!

- 3.1. Νὰ τοποθετήσετε τὸ κείμενο μέσα στὸ χρονικό (τὴν τύχη) τοῦ μύθου.
- 3.2. Πῶς ἀντιμετωπίζεται ὁ καλλιτέχνης ὡς Δὸν Κιχώτης στὴν πρὶν ἀπὸ τὸν Καρυωτάκη νεοελληνικὴ ποίηση;
- 3.3. Πῶς ὁ Καρυωτάκης ἐπεμβαίνει μὲ αὐτὸ τὸ ποίημα στὴ συγκαιρινή του γραμμὴ ἐρμηνείας τοῦ ἥρωα (τοῦ καλλιτέχνη ὡς Δὸν Κιχώτη);

[Πρὸς ἀπάντηση 2 ἀπὸ τὰ 3 θέματα. Διάρκεια ἐξέτασης συνολικά: 3 ὥρες.]

Ἄθηνα, Τετάρτη 25 Ιουνίου 2008

ΠΡΟΦΟΡΙΚΑ ΔΟΘΗΚΕ ἡ ὁδηγία: Τὰ τρία ὑποερωτήματα τοῦ τρίτου θέματος εἴναι συνεκτικὰ μεταξύ τους καὶ μποροῦν νὰ ἀναπτυχθοῦν ἐνιαῖα.

**ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ * ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΤΜΗΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ * ΤΟΜΕΑΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ
'Ακαδ. 'Ετος 2007-2008 * Β' Έξαμηνο Σπουδῶν * Φ.Ν. 02 * Διδάσκων: Δημήτρης Άρμάος
'Ιστορία τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας, β': Άπο τὴν Ἐπανάσταση ἕως καὶ τὸν 20^ό Αἰώνα
Θέματα Εξεταστικῆς Περιόδου Ιουνίου-Ιουλίου * Κλιμάκιο Μ-Ω**

1. Νὰ καταγράψετε ἐπιγραμματικὰ τὰ κοινὰ σημεῖα ποὺ ὁ Roderick Beaton ἐπισημαίνει μεταξὺ Καβάφη καὶ Παλαμᾶ (Βιογραφικά, τύχη ἔργου καὶ ποιητική, θέματα).

2. Οἱ τρεῖς τάσεις ἢ ὅμαδες πεζογράφων τῆς Γενιᾶς τοῦ Τριάντα.

3. Παῦλος Καλλιγᾶς, Θάνος Βλέκας (1855-1856) — ἀπόσπ. ἀπὸ τὸ Κεφ. 3:

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον οἱ ἵππεῖς ἔφθασαν εἰς τὴν καλύβην τοῦ Θάνου, ἀλλ᾽ οὐδένα εὔρον ἐντὸς αὐτῆς. Ἀνάφαντες φῶς παρετήρησαν ἵχνη πρόσφατα παρουσίας ἀνθρώπων, ὅθεν ὑπέθεσαν, ὅτι ἵσως λείπουν οἱ κάτοικοι τῆς καλύβης καταγινόμενοι εἰς τὰ ἔργα των, ἢ εἰς κρυφὰς συνεννοήσεις, ἀλλ᾽ ὅτι μέχρι τῆς πρωΐας θέλουν ἐπιστρέψει. Ἐπειδὴ δὲ ἡ καλύβη δὲν παρεῖχε κατάλληλον θέσιν διὰ τοὺς ἵππους των, κατέβησαν εἰς τὸ ἀλώνιον καὶ τοὺς ἔδεσαν μεταξὺ τῶν θημωνιῶν διὰ νὰ τρώγουν τὸ ἄχυρον. Τοιουτόρπως, ἔλεγον, ἀν ὑποπτεύωνταί τι ὁ Θάνος καὶ ἡ μήτηρ του, ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν καλύβην δὲν θέλουν μᾶς ἰδεῖ. Ἡ νῦν ἥτο τερπνοτάτη, οἱ ἀστέρες ἔλαμπον ἐπὶ τοῦ στερεώματος καὶ αὔρα λεπτὴ ἐδίωκε πτερυγίζουσα πανταχόθεν τὸ καῦμα τῆς ἡμέρας. Οἱ χωροφύλακες ἤντλησαν ὕδωρ ψυχρὸν ἐκ τοῦ φρέατος καὶ ῥιφθέντες ἐκτάδην ἐπὶ τῶν θημωνιῶν, διηγήθησαν καπνίζοντες πολλὴν ὥραν τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Μοιράρχου, τὸν φόβον καὶ τὴν ἐμπληξίαν τῶν χωρικῶν, ἐξ ὧν τινες τοὺς ἐφαίνοντο κωμικώτατοι, καθ' ἥν στιγμὴν ἐγίνετο ἡ ἔναρξις τῶν βασάνων. Εἶδες πῶς ἐκροτάλιζε τοῦ Στάθη τὸ κατακλεῖδι καὶ ἐχόρευεν, ὡς ἀν ἐπατοῦσε ἀναμμένα κάρβουνα; Πρῶτα δὲν ἤξευρε γρὺν καὶ ὅταν τὸν ἔδεσαν μὲ τὰ λωριά, ἀπὸ ὀλίγον ὀλίγον τὰ ἐτραγούδησεν ὅλα. Βλέπεις, εἴπεν ὁ Μοιράρχος, αὐτὸς εἶναι καθὼς τὰ λεμόνια ἀπὸ ἔξω ἔηρα, ὅταν ὅμως τὰ σφίξης μὲ δύναμιν ὕγάζουν ζωμί.

— Ναί! εἴπεν ὁ ἄλλος χωροφύλαξ, ὅλοι οἱ κλέπται μιὰ γενιά, ὅποιον ἀπὸ αὐτοὺς πιάσης, εἶναι τὸ ἴδιον καὶ ἀν δὲν ἰδοῦν τὰ στενά, νὰ ἔλθῃ τὸ μαχαίρι εἰς τὸ κόκκαλον, δὲν προδίδονται τὰ σκυλιὰ καὶ προσποιοῦνται τὸν ἀνόητον, ὥστε, οὕτε δύο ἀσπρα δὲν δίδεις νὰ τοὺς ἀγοράσῃς· εὑρῆκαν ὅμως ἀνθρώπον νὰ τοῦ πωλήσουν γάτον στὸ σακκί. Ναὶ! παιδί μου! λέγει ὁ Μοιράρχος, περίμενε τώρα νὰ ἔξετάσωμεν καὶ διὰ τῆς Δικονομίας, ἀν κόπτεται ὁ γλωσσοδέτης. Τότε ἀρχίζει τὸ χοροπήδημα καὶ ὁ πλάγιος τετάρτου.

Ἄφου ἔξηντλήθησαν διηγούμενοι ἐνύσταξαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ κοιμηθοῦν ἀνὰ δύο ἐναλλάξ, ὁ δὲ τρίτος νὰ νυκτοφυλακῇ ἐπὶ μίαν ὥραν. Ἡ ἀπόφασίς των ὅμως δὲν ἔξετελέσθη, διότι μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη καὶ ὁ τρίτος.

Βεβαίως διήρκεσε πολλὴν ὥραν ὁ βαθύτατος ὑπνος των, διότι ἔξηγέρθησαν ὑπὸ σφοδροῦ πατάγου, καὶ μόλις ἀναπνέοντες ἐκ τοῦ πυκνοτάτου καπνοῦ, τὸν ὅποιον διέσχιζον γλῶσσαι πυρός. Ἀνεπήδησαν ἀμέσως καὶ ὥρμησαν νὰ λύσουν τοὺς ἵππους των, ἀλλ' οὕτοι εἶχον ἥδη συντρίψει τὴν φορδειάν καὶ περιέτρεχον ὡς μαινόμενοι τῆδε κακεῖσε, οὕτε πρὸς τὸ πῦρ πλησιάζοντες, οὕτε πρὸς τὴν πόλιν φεύγοντες. Οἱ χωροφύλακες κατώρθωσαν νὰ τοὺς συλλάβουν καὶ νὰ τοὺς ἡμερώσουν, τοὺς παρέθεσαν δὲ πάλιν τοὺς χαλινοὺς καὶ τοὺς ἔδεσαν χωριστά, διὰ νὰ μὴ λακτίζωνται, ἔντρομοι γενόμενοι.

Τότε ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πυράν ἐνασμενίζομενοι εἰς τὴν φοβερὰν αὐτῆς θέαν· τὸ πῦρ, ὡς φαίνεται, διεδόθη ἔκ τινος σιγάρου ἀπροσέκτως ῥιφθέντος ἐπὶ τοῦ ἄχυρου. Οὐδεμίαν ἐντούτοις ἡσθάνοντο λύπην διὰ τὴν καταστροφὴν περιουσίας, τὴν ὅποιαν ἐθέωρουν ἀνήκουσαν εἰς ἀδελφὸν ληστοῦ καὶ τὴν ὅποιαν δὲν ἐνέπρησαν ἐκ προδέσεως, ὥστε οὐδὲ φροντίδα ἐλάμβανον νὰ διασώσουν ὅτι ἡδύνατο εἰσέτι νὰ διασωθῇ.

— Εἰδέ, εἴπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, παρ' ὀλίγον ἐκαίομεδα διὰ νὰ τὸν βγάλωμεν ἀπὸ τὸν κόπον νὰ ἀλωνίζῃ καὶ οὕτε χάριν δὲν θὰ μᾶς χρεωστᾷ.

— Ο κόσμος εἶναι ἀχάριστος, εἴπεν ὁ ἄλλος, διὰ τοῦτο στοχάζομαι νὰ λάθωμεν μόνοι μας τὴν ἀμοιβήν.

— Καὶ πῶς; ὑπέλαθεν ὁ πρῶτος.

— Ἰδού, τόσην ὥραν περιμένομεν εἰς μάτην αὐτοὺς τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, καὶ τίς ἔξεύρει ἀν ἔρχωνται· εἰδα ὅτι ἔχουν γίδια καὶ φρονῶ νὰ δουλευθῶμεν μὲ τὸ τρυφερώτερον. Καθὼς λέγει ὁ Μοιράρχος σὰν φασόν.

— Ναὶ! ναὶ! θαυμάσια! ἀνέκραξαν οἱ ἄλλοι δύο — καὶ ἀμέσως ἐδόθησαν εἰς τὸ ἔργον.

Ἐν ῥιπῆ ὁ φραγμὸς ἔσφαξαν τὴν νεωτέραν αἴγα, τὴν ἀπέδειραν, τὴν ἐπήξαν εἰς τὸν ὀθελὸν καὶ συλλέξαντες φρύγανα, τὴν ἐπέδηκαν στερεώσαντες τὸν ὀθελὸν διὰ λίθων, αὐτοὶ δὲ κρατούμενοι διὰ χειρὸς ἐχόρευον πέριξ καὶ ἐφαλλον.

3.1. Ποιά δυσλειτουργία τῆς νεοελληνικῆς πολιτείας καταγγέλλει τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ καὶ πῶς συνδέεται μὲ τὴ γενικότερη πρόθεση τοῦ δημιουργοῦ;

3.2. Νὰ ὑποδεῖξετε ἔνα σημεῖο ἔξαχρείωσης σὲ ἐνέργειες ἢ λόγια τῶν χωροφυλάκων καὶ ἔνα στοιχεῖο προοικονομίας ποὺ ἀξιοποιεῖται μέσα σὲ αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα (ἔξηγώντας τὶς ἐπιλογές σας).

[Πρὸς ἀπάντηση 2 ἀπὸ τὰ 3 θέματα. Διάρκεια εξέτασης συνολικά: 3 ὥρες.]